

Het Mysterie van de Kristalplaneet

Colofon

ISBN: 978 94 6365 414 2

1e druk 2022

© 2022, Annie J. van Riemsdijk

Exemplaren zijn te bestellen via de boekhandel
of rechtstreeks bij de uitgeverij:

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

HET MYSTERIE VAN DE KRISTALPLANEET

Annie J. van Riemsdijk

HOOFDSTUK 1

DILLAN HOORT EEN STEM

Dillan is vroeg in de ochtend wakker geworden. Het is warm in zijn kamer; bijna net zo warm als buiten, waar een extreme hitte het Verloren Dorp teistert. Kleine zweetdruppeltjes parelen op zijn voorhoofd. Hij trapt het laken van zich af en veegt het zweet van zijn voorhoofd. Het is vandaag de laatste schooldag voor de grote vakantie. Eerst nog de lunch, daarna heeft meester Bram een verrassing voor de klas en dan zijn ze vrij.

Hij denkt aan zijn vrienden. Aan de altijd vrolijke Koen en aan Rick, met zijn onafscheidelijke pet achterstevoren op zijn rode spriethaar. Lucas en hij zijn even lang, maar Lucas kan veel harder rennen en is ook nog eens een nerd. Dan Dicky met zijn gelhoofd, hij is de dikste en de kleinste. Ze zijn dikke vrienden en hun leus is: altijd met z'n vijven.

Hij ligt te dubben wat hij deze vakantie met zijn vrienden zal gaan doen. Ze willen nog steeds de duistere plek in het bos verder onderzoeken, waar de bomen die rond de open plek staan soms ineens een geel-oranjerode kleur krijgen en waar de aarde in het midden lijkt te bewegen. Hij voelt zich daar begluurd. Iedereen in het Verloren Dorp noemt die plek de Cirkel. Of zullen ze naar het oude vervallen huis naast het huis van Dicky gaan, waar ineens een hoge schutting om de tuin is gekomen? Het lijkt daar te spoken. Er wordt de laatste tijd een schim gezien die in het huis rondwaalt. Ze kunnen misschien ook een vlot

bouwen om te varen op de Venneplas. Nog één dag naar school, daarna hebben ze genoeg tijd voor alle plannen!

Hij schrikt op uit zijn overpeinzingen door een vreemd tikkend geluid buiten en springt uit bed. Hij loopt naar het raam en doet het gordijn open. Het is donker geworden, het lijkt wel nacht. De regen klettert als een ondoordringbaar gordijn tegen het raam. Heftige bliksemflitsen schieten door de lucht. Een ijsskoude windvlaag komt zijn kamer binnen en een koude rilling kruipt bij zijn rug omhoog. Plotseling schiet een zwarte mistsluier met aan het einde een groene waas vlak langs zijn raam. Hij schrikt en stapt snel achteruit. Het tikken is niet het geluid van de regen. Tot zijn stomme verbazing ziet hij tussen de regen zwarte ijsballen, met een vreemde groene waas, naar beneden komen. Ze bonken tegen het raam, vallen op de daken van auto's en kletteren op de straat. De heftige regenbui stopt plotseling even snel als hij begon en korte tijd later schijnt de zon weer net zo fel als zo-even. De ijsballen op straat verdampen en als zwarte plassen met een groene waas blijven ze achter. Plotseling ziet hij de mistsluier naar beneden duiken, de plassen met de groene waas opslurpen en in de richting van het bos verdwijnen. Dillan rilt, die sluiert leek wel te leven.

De mensen in het Verloren Dorp kunnen niet wenen aan het vreemde warme weer van de laatste paar dagen. Ze willen dat er een onderzoek naar de hitte komt. Er zijn mensen gekomen om het te onderzoeken, maar zij konden geen verklaring voor de hitte vinden en zijn weer vertrokken.

Dillan zucht en staart nadenkend voor zich uit. Het is sinds enige tijd snikheet in hun dorp en nu komen er ook nog ijsballen naar beneden.

Hij gaat nog even op zijn bed liggen. Zijn gedachten buitelen over elkaar. *Een zwarte mistsliert en ijsballen in de zomer, wat is er toch aan de hand?* Hij voelt koude rillingen over zijn rug lopen!

Dillans vader loopt naar de badkamer en slaat een harde roffel op zijn slaapkamerdeur. “Dillan, wakker worden!”

Dillan schrikt op. “Ik ben niet doof pap, ik ben al lang wakker!” Voordat hij iets tegen zijn vader kan zeggen over de vreemde regen met ijsballen, hoort hij hem onder de douche zingen.

Hij wil opstaan, maar aarzelt en is bang. Wat gebeurt er allemaal zo vroeg in de ochtend? Eerst die ijsballen en nu hoort hij een wonderlijk geluid: van ver weg lijkt een soort geruis te komen en daarna veel gekraak. Ademloos blijft hij stil liggen, zijn oren gespitst. Soms hoort hij gefluister, enkele woorden, en af en toe hoort hij hele zinnen murmelen. Het geluid komt niet van buiten en ook niet van de gang of uit zijn kast. Hij durft niet onder zijn bed te kijken of het daarvandaan komt. Met de vingers in zijn oren hoort hij het geluid nog steeds.

Hij kijkt angstig om zich heen, waar komt het toch vandaan? Hij sluit zijn ogen en luistert gespannen. Het is een stem, maar niet de stem van zijn vader of moeder en ook geen stem uit zijn mobiel, want die ligt uitgeschakeld beneden in de kamer. Dan hoort hij het goed: de stem zit in zijn hoofd! Het is een vreemde stem. Hij herkent de stem niet.

Dillan schuift tegen de muur en houdt zijn kussen tegen zijn buik. Dan hoort hij zacht, maar duidelijk: “Wees niet bang, Dillan. Ik ben de stem in de zwarte steen.”

Hij schiet overeind. “Wees niet bang, wees niet bang? Ik schrik me rot!”

“Dillan!” roept zijn vader op de gang, “ben je al uit bed? Kom op!”

De stem praat rustig verder. “Ik heb je nodig. Jij kunt mijn stem horen en met mij praten. Stemmen horen is niet vreemd voor jou. Je moeder hoort ook stemmen, die haar helpen en raad geven als ze erom vraagt. Ik zoek vijf vrienden. Jij kunt mij samen met je vier vrienden uit de zwarte steen bevrijden. Jullie zijn vijf slimme, moedige jongens met lef en durf, die voor niemand bang zijn. Bevrijd mij!”

Hij weet dat zijn moeder stemmen hoort. Hij hoort ook stemmen, die hem net als zijn moeder raad geven en waar hij mee kan praten.

De stem gaat verder. “Ik kom van de Kristalplaneet, een planeet met prachtige, kristalheldere kleuren, waar een zeer warme, aangename temperatuur heerste. Het warmtescherm van de witte kristalzoekers zorgde ervoor dat er balans was tussen de warme en de koude temperatuur op onze planeet. Vele komeetinslagen teisterden onze planeet en daardoor is er een gat geslagen in het warmtescherm. Door die chaos is er ijskoude zwarte energie uit het middelpunt van onze planeet omhoog komen borrelen en is er een ijskoude mistsluier ontsnapt. Deze mistsluier zoekt mij. Help mij!”

Dillan vraagt zich af waarom de zwarte mistsluier

de stem zoekt. Zijn gedachten draaien in zijn hoofd rond als een draaimolen op de kermis. De stem hoort zijn gedachten. “De zwarte energie wil over onze planeet heersen met ijskoude windvlagen en zwarte mistlierten met een gifgroene waas. Onze planeet wordt dan dor, doods en zo koud dat wij er niet meer kunnen leven. Als ik terugkeer, wordt het warmtescherm hersteld en wordt de zwarte mistliert weer opgeborgen. Die zwarte mistliert wil niet dat ik terugkom!”

Dillan luistert aandachtig, de stem gaat verder. “Ik werd bijna door die zwarte mistliert omcirkeld en meegenomen naar de ijskoude diepten, het middelpunt van onze planeet, waar ik zou sterven. Mijn vader, meester Kho-Bholus, heeft mij door zijn warmte uit de mistliert van de zwarte energie gered.”

Dillan legt het kussen weg; hij wordt wat rustiger en denkt: *hoe ben je bij ons dorp terechtgekomen?* Meteen komt het antwoord. “Mijn vader heeft mij met zijn warme energie in een steen verstoppt en via de stofstaart van een komeet ben ik als een zwarte meteoriet bij jullie Verloren Dorp in het bos terechtgekomen. Hij heeft ook witte kristalzoekers, de beschermers van onze planeet, op pad gestuurd om mij te zoeken. Zij hebben mij gevonden door de warmte die ik nu uitstraal. Door mijn warmte en de warmte van de witte zoekers wordt het in jullie dorp steeds warmer. Het is voor jullie heet, te heet, maar deze hitte hebben wij nodig om terug te keren naar onze Kristalplaneet. Als ik terug ben, wordt het evenwicht tussen de temperaturen hersteld en wordt onze Kristalplaneet weer een prachtige planeet voor de bewoners. Pas op voor de zwarte mistliert, hij zal jullie tegenwerken.”

“Waarom word je niet geholpen door je vader of door de witte kristalzoekers?” vraagt Dillan. “Wij moeten oppassen voor de zwarte mistsliert, hoe denk je dat wij je kunnen helpen?” Hij gaat overeind zitten en snapt er nog steeds niets van. Hij krijgt al snel antwoord. “De witte kristalzoekers hebben mijn vader gewaarschuwd en hij is samen met onze hond Lobus hiernaartoe gekomen om jullie aanwijzingen te geven en te beschermen. Ik kan zelf niet uit de steen komen en door de aantrekkingskracht van jullie aarde kunnen mijn vader, Lobus en de witte zoekers mij niet bevrijden. Let op aanwijzingen! Red onze planeet!”

De stem stopt even om Dillan de tijd te geven de situatie te begrijpen en gaat dan rustig verder. “Mijn vader kan zich zichtbaar maken als een grote man met een witte cape, zilverwitte haren en helderblauwe ogen. Lobus, onze hond, lijkt op jullie bruine labradoodle, zijn vacht glanst als goud in het zonlicht. De witte kristalzoekers zijn ook jullie beschermers, maar pas op voor de gevaarlijke zwarte mistsliert. Deze wil niet dat ik bevrijd word! Nu het in jullie dorp steeds warmer wordt, is het moment voor mij gekomen om uit de steen te ontsnappen en terug te keren naar mijn planeet.”

Dillan veegt het zweet van zijn voorhoofd en haalt diep adem. “Hohoho! Even wachten, hoor! Rustig aan, stem, mijn hoofd tolt. Ik moet er nog aan wennen dat ik jouw stem in mijn hoofd hoor. Wat is het gevaar?”

De stem antwoordt meteen. “De zwarte mistsliert is gevaarlijk, hij probeert de hitte waardoor ik terug kan keren tegen te werken en laat het waaien en ijsballen regenen. Bovendien kan hij elke gedaante aan-

nemen. Je weet nooit of iemand die je kent tegen je spreekt óf dat het de zwarte mistliert is die spreekt. Jullie voelen een ijsskoude windvlaag als hij in de buurt is en je herkent de zwarte mistliert aan zijn gifgroene ogen wanneer hij bezit van iemand neemt. Let dus goed op!”

Dillan haalt diep adem. Een stem en een zwarte mistliert, waar is die steen en hoe kunnen zij de stem uit de steen bevrijden? Hoe kunnen zijn vrienden en hij de zwarte steen vinden en de zoon van een verre planeet bevrijden?

Hij schudt zijn hoofd. Heeft hij die koude windvlaag van de zwarte mistliert al gevoeld toen hij voor het raam stond? Zweetdruppels verschijnen op zijn bovenlip. Hij haalt diep adem. Is die stem helemaal gek geworden? Hij schiet overeind en zegt: “Jou bevrijden uit een steen? Ik weet niet of wij dat wel willen doen met die zwarte mistliert. Het klinkt allemaal nogal gevaarlijk. Dat moet ik eerst aan mijn vrienden vragen.”

Maar de stem geeft hem geen tijd om na te denken en zegt: “Als de warme energie van meester Kho-Bholus en de ijsskoude zwarte mistliert bij elkaar komen of tegen elkaar aan botsen, komt er een enorme energie vrij en je hoort dan luid geknetter, alsof honderden elektriciteitskabels elkaar raken. Er komen aanwijzingen, die jullie zullen helpen!”

Dillan zit intussen rechtop in bed. Hoezo worden wij geholpen? Door wie worden wij geholpen?

De stem praat rustig door. “Jullie worden beschermd door de witte kristalzoekers die jullie gaan voelen als een warmtescherm en die jullie gaan zien

als kristalheldere kleine stipjes die snel in de lucht bewegen óf om jullie heen zweven. Jullie voelen de stipjes zacht over de huid van jullie armen tintelen.”

Dillan houdt zijn hoofd even vast. “Je vertelt heel veel, maar hoe kunnen wij je helpen? En hoe zie je eruit?”

De stem antwoordt meteen: “Zoek in de bibliotheek naar het boek *Groepen en Rituelen*. Dit boek hebben jullie nodig om mij te bevrijden. Gebruik voor het ritueel de kristallen schaal!”

“Een boek en een kristallen schaal?” herhaalt Dillan, zijn ademhaling gaat snel. Hij hoort zijn eigen stem echoën in de stille kamer. “Hoe komen wij aan een kristallen schaal? En hoe zie je eruit?”

De stem geeft hem geen antwoord op de vraag hoe hij eruitziet. Hij wordt wat ongeduldig, haastig zelfs, alsof hij niet langer kan wachten. “Mijn energie wordt minder. Vertel je vrienden over mij. Wees niet bang! Let op een koude windvla...” De stem wordt zwakker, valt weg en stopt.

Dillan wacht nog even of de stem verdergaat, maar de stem zwijgt. Het blijft stil in zijn hoofd.

Zijn vader geeft opnieuw een roffel op de deur. “Ik hoor nog steeds niets, lig je nog in bed? Kom op! Morgen kun je uitslapen, opstaan!”

Dillan is opeens blij dat zijn vader voor de deur staat. Hij slaat zijn benen over de rand van zijn bed en rekt zich uit. Dan hoort hij vlugge voetstappen de trap op komen en zachte stemmen op de gang. Hij hoort zijn moeder vragen: “Heb jij Dillan al geroepen?” “Ja, een paar keer al. Ik hoor wel zacht gemurmel, het lijkt of hij tegen iemand praat. Ik ga alvast de tafel dekken,”

zegt zijn vader en hij loopt naar beneden. Zijn moeder steekt haar hoofd om zijn deur. “We zitten al een tijd op je te wachten. Kom je, dan kunnen we ontbijten.”

”Mam, ik heb zoiets vreemds meegemaakt. Ik hoorde een vreemde stem in mijn hoofd. Die stem zei dat hij verstopt zit in een zwarte steen.”

Zijn moeder komt de slaapkamer binnen en gaat op de rand van zijn bed tegen hem aan zitten. Ze strijkt de zwarte krullen uit zijn gezicht en zegt: “Ja, Dillan, jij kunt soms zien wat andere mensen niet zien én soms horen wat andere niet horen. Ik ben blij dat tante Til het ook heeft. Wij begrijpen elkaar en kunnen over onze wonderlijke ervaringen met elkaar praten en elkaar helpen.”

Dillan ziet zijn moeder in de verte staren, alsof ze een film ziet. Hij weet dat ze nu iets ziet en hoort wat anderen niet kunnen zien of horen. Ze luistert en zegt even later: “Ik heb net met meester Kho-Bholus, de vader van de stem, contact gehad. Hij heeft mij laten zien wat er gaat gebeuren. Jullie worden beschermd door de witte kristalzoekers en je kan de stem vertrouwen. Hij zei dat jullie goed moeten uitkijken en bij elkaar moeten blijven. Jullie krijgen nog aanwijzingen. Wat heeft de stem je verteld?”

“De stem heeft gezegd dat hij in een zwarte steen gevangenzit. Hij heeft deze vreemde hitte in ons dorp nodig om bevrijd te worden. Samen met hulp van mijn vrienden kan hij terugkeren naar zijn Kristalplaneet, maar waar die is heeft hij niet verteld. Ook niet waar wij de zwarte steen kunnen vinden. Ik snap er helemaal niets van.”

Dillans moeder zegt: “Let op aanwijzingen. Ik weet

dat er iets gaat gebeuren.” Dillan zucht. “Ja, maar wát dan?” “Jullie gaan dat ontdekken. Luister goed naar de stem.” Dillan moppert: “Ja, daar heb ik iets aan ... ontdekken en luisteren ...”

Moeder kijkt Dillan ernstig aan en zegt: “De stem kan jouw gedachten horen als je aan hem denkt en hij zal antwoord geven op je vragen.”

Dillan knikt. Mama zal het wel weten. Ze kan altijd al dingen zien en horen en weet, als ze in de verte staart, wat er gaat gebeuren. Daarmee helpt ze ook mensen in haar praktijk.

“Kom, we zijn al laat, papa en ik moeten ook op tijd weg. Ik moet straks naar de praktijk, er komen nieuwe cliënten en ik moet me nog voorbereiden. Hup, wassen, aankleden en naar beneden.”

HOOFDSTUK 2

DILLAN VERTELT ZIJN VRIENDEN OVER DE STEM

Dillan heeft zijn brood nog niet op als hij Lucas hoort, die voor het huis staat te bellen en op de deur bonst. Snel propt hij de rest van zijn boterham naar binnen, pakt zijn rugzak en rent naar de achterdeur. Voordat hij de deur dichtgooit, hoort hij zijn vader roepen: “Dillan, je kaasstengels!” Hij rent weer terug naar de keuken en grist de kaasstengels van het aanrecht. Hij heeft ze gisteravond samen met zijn moeder gemaakt voor de lunch op school.

Eenmaal buiten valt de hitte als een klam donzen dekbed boven op hem, het zweet breekt hem uit. Het lijkt elke dag wel warmer te worden. Bedoelde de stem dat? Heeft hij deze hitte nodig om te kunnen ontsnappen en terug te kunnen keren naar zijn planeet?

Lucas staat met een rood bezweet hoofd over zijn stuur gebogen op Dillan te wachten. Hij waaiert met zijn T-shirt voor wat frisse lucht en zucht: “Pfft, wat een hitte, Dillan. Het is maar goed dat we thuis airco hebben. Straks kunnen we in de vakantie elke dag naar de Venneplas, daar is het tenminste nog een beetje koel in het water. Van mij mag het een onsje minder warm worden.”

“Ach joh, ’t is de laatste schooldag, morgen hebben we vrij en kunnen we doen wat we willen,” zegt Dillan. Hij loopt vanwege de hitte langzaam naar de schuur en denkt nog na over het gesprek met de stem,

hoe hij samen met zijn vier vrienden hem kan helpen om te ontsnappen uit de zwarte steen. Hij pakt zijn fiets en voelt een ijskoude windvlaag, hij hoort Lucas roepen: “Au, wat is dat nou?”

Lucas gooit zijn fiets op de grond en rent de schuur in. “Moet je buiten kijken, man! Ijsballen in die hitte, ze lijken wel zwart, ik kreeg er net bijna eentje op mijn kop!”

“Je mag wel een helm opzetten. We wachten wel even, volgens mij stopt het straks,” zegt Dillan.

Dillan hoort meteen de stem. “Dit doet de zwarte mistsliert, hij laat jullie schrikken. Mijn vader, Lobus de goudkleurige hond, de witte kristalzoekers en ik weten nu dat de zwarte mistsliert mij ook heeft gevonden. Als ik terug ben op mijn planeet wordt de balans hersteld. Vertel het je vrienden en bevrijd mij uit de zwarte steen!”

Dillan kijkt onderzoekend naar buiten, zijn gedachten zijn nog steeds bij het gesprek met de stem en hij zegt zacht voor zich uit: “Die zwarte ijsballen komen plotseling en verdwijnen ook weer snel, ik heb het vanmorgen vroeg ook al gezien.”

Lucas kijkt hem verbaasd aan en geeft Dillan een klap op zijn schouder. “Het komt wel goed, joh. De ijsballenregen is gestopt. We gaan.”

Ze lopen naar buiten, waar de hitte ze tegemoet slaat.

Onderweg pikken ze Koen en Rick op, die ongeduldig op Dicky staan te wachten. Eindelijk komt hij aansnellen op zijn fiets. Ze horen hem in de verte al roepen: “Ik moet jullie wat vertellen!” Hij ziet er verhit uit, zelfs zijn haar zit niet in de gewenste kaars-

rechte scheiding. Koen plaagt hem. “Man, je zweet helemaal. Je hebt natuurlijk weer te lang in de badkamer gestaan. Je scheiding lukte zeker niet?” De jongens plagen Dicky om zijn warrige haar en hebben de grootste lol. “Dat verhaal kan wel even wachten, Dicky,” zegt Koen, “we gaan!”

Het is de laatste schooldag en dan:
ZOMERVAKANTIE!

Koen wil altijd de eerste zijn en roept, terwijl hij weg sprint: “Wie het eerst op school is!”

“Nog niet!!” gilt Dillan. Koen trapt verschrikt op zijn rem. Zijn fiets komt met gierende banden schuin op de weg tot stilstand, slaat om en ligt op straat. Hij staat verbaasd naast zijn fiets. “Man, wat gil je! Wat is er?” schreeuwt Koen. Er parelt zweet op zijn voorhoofd. Zijn witte krullen, gladgetrokken in een staartje achter in zijn nek, springen los en staan alle kanten uit.

“Goh Koen, dat was op het nippertje,” zegt Rick verbaasd. “Bijna een valpartij.”

Koen wrijft over zijn armen en schudt verbaasd zijn hoofd. Hij voelt de huid van zijn armen tintelen. Hij vond het raar dat hij niet viel, het leek wel of hij opgetild werd. Hij kijkt om zich heen, maar niemand let meer op hem.

Alle vrienden staan om Dillan heen. Koen loopt snel naar ze toe.

Dillan ziet er opgewonden uit en slikt even. “Ik heb vanmorgen een vreemde stem gehoord.” Zijn vrienden kijken hem vol ongeloof aan. Ze weten al dat hij soms dingen ziet die anderen niet zien en stemmen hoort, maar dat hij nóg een stem kan horen is nieuw voor ze.

Wat onzeker vertelt hij wat hij vanmorgen heeft meegemaakt. “Die stem vertelde mij dat hij verstopt zit in een zwarte steen en door de extreme hitte die we nu in ons dorp voelen, kan hij met onze hulp terug naar zijn planeet, de Kristalplaneet. Ik heb gezegd dat ik het eerst aan jullie zou vragen of jullie mee willen doen om hem te helpen.”

Hij haalt opgelucht adem; zo, dat is eruit. Zijn vrienden kijken hem verbijsterd aan.

“Wat bedoel je eigenlijk?” vraagt Koen langzaam. “Een stem in een zwarte steen? Wie is die stem en door wie is hij daarin gestopt?”

“Wie hij is, weet ik niet,” zegt Dillan. “Hij heeft wel verteld dat hij door zijn vader, meester Kho-Bholus, omhuld is met veel warmte en in een zwarte steen is verstopt. Zijn vader heeft witte kristalzoekers, de beschermers van zijn planeet, opdracht gegeven om hem te zoeken. Zij hebben hem in het bos bij ons dorp gevonden door de warmte die hij uitstraalt. De stem en de witte zoekers stralen de extreme hitte uit die we nu al een poosje in ons dorp voelen. Als hij bevrijd is, kan hij zijn vader helpen om de balans op zijn planeet te herstellen en weer bewoonbaar te maken. De stem is weggestuurd, omdat hij gevaar liep op zijn planeet.”

“Hoe heeft die stem ons gevonden? Wordt het gevaarlijk voor ons?” Dicky kijkt angstig naar de anderen. Rick, Lucas, en Koen praten door elkaar. Niemand lijkt meer te luisteren.

“Omdat ik zijn stem kan horen, kan hij met mij praten en mij om hulp vragen. Hij heeft vijf vrienden nodig en wij zijn met z'n vijven,” zegt Dillan. “Ik denk dat we geen gevaar lopen. Wij worden geholpen en beschermd

door meester Kho-Bholus en de witte kristalzoekers. Hij is hier aangekomen met een goudkleurige hond, een soort labradoodle, die Lobus heet. Wij gaan hem zien als een grote man in een doorzichtige witte cape met zilverwitte haren en helblauwe ogen. Wij gaan de witte kristalzoekers zien als kristalheldere kleine stipjes die heel snel in de lucht bewegen en dan voelen we de huid van onze armen tintelen. Zij beschermen ons met een warmtescherm.”

Koen herinnert zich dat de huid van zijn armen tintelde toen hij bijna met zijn fiets viel, dat zijn misschien die kristalbeschermers wel geweest. Hij schudt zijn hoofd, het is vast verbeelding! Hij zegt niets over zijn gedachten tegen zijn vrienden.

Dillan kijkt zijn vrienden een voor een aan, die hem met grote ogen aanstaren. Voordat zijn vrienden kunnen reageren, zegt hij snel: “Rustig aan hoor, ik moet er nog aan wennen dat ik zijn stem hoor. Deze stem is voor mij ook nieuw.”

Lucas vraagt gespannen: “Waar moeten wij die steen zoeken?”

“Waar die steen ligt weet ik niet, ik weet alleen dat de stem in de steen vlak bij ons dorp in het bos terecht is gekomen,” zegt Dillan bedachtzaam en hij kijkt Lucas aan. “Dat is iets voor jou, Lucas. Jij kan wel op internet kijken hoe een meteoriet op aarde terecht kan komen en of er hier bij ons dorp weleens een brok steen uit de lucht is komen vallen.” Lucas kijkt naar de anderen, de jongens knikken. “Echt iets voor jou.” Rick wappert met zijn pet en haalt zijn handen door zijn haar. Zijn haar staat nu recht overeind. “Zet je pet weer op, man, je hoofd lijkt wel

een pleeborstel,” grapt Koen, “maar laten we verdergaan.”

“En waarom moeten wij die stem eigenlijk helpen? Kan iemand anders dat niet doen?” Rick kijkt bedenkelijk. Opeens praten Rick, Koen en Lucas allemaal tegelijk.

“Stop, stop, stop!” roept Dillan. Iedereen houdt zijn mond en stoer vervolgt hij: “De stem heeft ons uitgezocht, omdat wij moedig, slim en voor niemand bang zijn. Maar wat doen we, gaan we hem helpen?”

Rick fronst zijn voorhoofd en zet zijn pet stevig achterstevoren op. Hij probeert te begrijpen wat zijn vriend zegt. Hij vindt dat het meer op een spannend boek lijkt, dan op iets wat echt kan gebeuren in een vakantie. Hij kijkt nog steeds bedenkelijk en vraagt: “Waarom heeft zijn vader hem verstoopt en weggestuurd?”

“Omdat hij omcirkeld was door een zwarte mistliert en het gevaar liep om te verdwijnen,” zegt Dillan.

Lucas kijkt de anderen angstig aan. “Zijn wij de enigen die de zwarte steen met de stem zoeken?”

“Nee,” zegt Dillan snel, “door komeetinslagen is op zijn Kristalplaneet een gat geslagen in het warmtescherm van de kristalzoekers en toen is een zwarte mistliert ontsnapt. Die mistliert zoekt de steen ook, omdat hij de macht op de planeet over wil nemen. Hij probeert met een ijskoude windvlaag en zwarte ijsballen de warmte te stoppen. Hij werkt ons tegen, zodat de stem niet bevrijd kan worden.”

“Maar hoe kunnen wij de stem dan bevrijden?” vraagt Rick toch wat bezorgd.

“Wij moeten het boek *Groepen en Rituelen* in de bi-